

Dieblik at gribe ind i det her foreliggende Forslag med væsentlige Forandringer for at rette paa kommende Tid, er at modsig sig selv med Hensyn til den sande Betydning af, at vi ikke i dette Dieblik have Herredømme over vore egen Finantslov. Vi skulle ikke erindre os derom ved at prøve paa den Art Forandringer mere end høist nødvendigt. Vor Kritik over de enkelte Gjenstande kan være paa sit Sted, nyttig og vel begrundet, men vore Forslag til væsentlige Reformer, til indgribende Forandringer staae endnu i dette Dieblik som tomme Forhaabninger. Der er enkelte Postier, som ganske vist ligge saaledes for, at man kan spørge Finantsministeren: Hvorfor er det saa og ikke anderledes? Men det vil dog ikke have nogen væsentlig indgribende Betydning at undersøge dette. Jeg kunde saaledes f. Ex. spørge — dette angaaer mere den foregaaende Forvaltning end den nærværende —: Hvoraf kommer det, at Kongerigets Reservecfond er sammenfat paa en saa besynderlig Maade, at Midlerne ere saa ulige anvendte til Landets forskjellige Creditpapirer? Naar Reservecfonden havde et betydeligt Forraad af fremmede Creditpapirer, saa kunde man give mig til Svar: Dem have vi, fordi vi, naar vore egne Hjælpe-tilber briste, gribe til de fremmede Papirer; men naar vi have vore egne Papirer, hvorfor i al Verden har man saa kastet sig med saa stor Nidsjærhed over enkelte af disse, og ikke fordeelt Midlerne paa flere? Dette er imidlertid kun en Bemærkning med Hensyn til Fremtiden. — Jeg finder her i Finantsloven en Afregning over, hvad Revisionsvæsenet har fuldført, og jeg seer da, at vort Revisionsvæsen, som er et saa vigtigt Supplement til vor hele finantzielle Bestyrelse, er i en stadig Tilbagegang, at det er langt fra at følge med. Jeg tager herved slet ikke Hensyn til, hvad der bemærkes om det sidste Aar; her forekomme Grundene til, at man er tilbage, mig at være tilfærligt angivne; men for de foregaaende Aars Vedkommende seer jeg ingen Grund dertil, medmindre den samme Grund vedbliver at være tilstede som hidtil, nemlig at man vedbliver med den samme Aarsregnskabs-Methode, saa at Bilagene til Regnskaberne, udsærbigede in duplo, ikke indsendes efterhaanden som de komme ind;

stede det, da vilde Bilagene kunne gjenneemgaaes og revideres i betimelig Tid, saa at, naar sauntlige Regnskaber kom for, saa Materialet færdigt. Revisionen vilde da være langt mindre vidtløftig, og de derved foranledigede Correspondancer langt ringere. Vi komme bestandig ved denne Tilbagestaaen med Revisionen til at behøve rige Midler til at arbejde og oparbejde for; dette er Noget, vi maae møde i Tide. Jeg har med Fornøjelse seet, at en Minister har begyndt at fastsætte et Minimum af Arbeidstiden i Contoirerne, 5 à 6 Timer, men det forekommer mig, at naar der er Arbejde at oparbejde, saa er dette meget for snever en Tid; den er i det Allermindste en tredie Deel for snever. En af Hovedbetingelserne, for at vi kunne komme til at ordne vort Statsvæsen paa en billigere Maade, er at skaffe et alvorligere, strengere, mere vedholdende Arbejde tilveie for dem, der skulle udføre Forretningerne. Kan dette ikke gjenneføres, bliver Finantsklassen stadig under de Lædes Naadighed; de forsømme, saa behøves der flere, og saa maa Finantsklassen skaffe Midler dertil. Det er denne Sygdom, hvoraf vor Stat lider; kan den ikke helbredes, saa ere alle vore Forsøg paa at gjøre Besparelser og Reformer intetbetydende, og føre til Intet. Det er en Svaghed i selve Bestyrelsen og en Mangel paa indre Moralitet hos dem, der staae i Statens Tjeneste, naar de paatage sig Andet end det, hvorfor de ere betalte, give deres Tid dertil, ikke blive ved deres Forretninger og arbejde for deres Løn. Man hører og seer ofte, og det er hyppigt blevet omtalt, at man i visse Contoirer har begjært Penge, fordi der behøvedes mere Arbeidskraft, og saa Dage efter har man seet Embedsmænd i de samme Contoirer tillige træde over i andre Stillinger; saa var der ingen Mangel paa Tid og Arbeidskraft. Men Sagen er den, at Embedsmændene savnede den Undseelse, der skulde holde dem borte fra, hvor de ikke hørte hjemme, og lade dem blive, hvor de hørte hen. — Der er her blevet nævnt en Indskrænkning, som ofte er bleven omtalt, og som er en af dem, der ligge nærmest for, naar vi ville søge at opnaae baade en bedre Bestyrelse og en ringere Udgift; det er, med Hensyn til Amtsinddelingen. Vi have for mange Amter, det er ganske vist; men